

Hi havia una vegada en un país molt i molt proper, un virus que era conegut amb el nom de Coronavirus. Aquest virus, com tothom que es posa una corona al nom o al cap, volia conquerir tot el món i com que no tenia cames la única manera que tenia de fer-ho era anar saltant de persona en persona.

Van venir els homes i les dones més forts (o més ben dit, les dones i els homes que es creien els més forts) de tot el món, però cap va ser capaç de guanyar al virus, ja que aquest era tan petit que sempre sabia com esquivar els cops.

- I si és tan petit, com el podem guanyar?- va començar a preguntar-se tothom.

- Molt fàcil! – va dir un nen que passava per allà (un nen, que és tots els nens, i que en aquest conte simbolitza el sentit comú, una característica humana que sovint anem perdent a mesura que ens fem grans, igual que la capacitat de veure l'elefant dins de la boa de “El petit príncep”).

-Si no té cames - va seguir el nen - nosaltres som les seves cames. Si ens quedem tot el temps que puguem a casa, no podrà seguir avançant, i el vencerem sense lluitar, que és la manera com es guanyen les lluites més importants de la vida – va dir el nen deixant a tothom bocabadat.

I així va ser com tots els nens van quedar-se dues setmanes a casa, i com els adults vàrem aprendre una mica de sentit comú dels infants. Així va ser com tothom va tenir temps de tornar a llegir “El petit príncep”, i entendre'l. I així va ser com vàrem entendre que les victòries de debò es guanyen amb unes armes que són invisibles als ulls.